

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερος μας χρόνος είναι
κι' έθρα πάλιν αι 'Αθήναι.

Χίλια οκτακόσα ογδοήντα πέντε,
τò Κουβέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

'Ο Ρωμύος την έδομαδά—μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έγω ξεπνάντα —κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς δέν δέχομαι, —γιατί δέν τούς άνέχομαι.
Κ' όσα ρύλλα κι' άν κρατῆς—δέν περνῶς συνδρομητής.

Δέν θά έχουμε τσφτέρια — όπως ποιν και νταραβέρια.
Γράμματα και πληρωμαί — αποστέλλονται σ' έμ έ.
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα— κι' ό Ρ ω μ ή ός μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ός τήν δίνη όποιος θέλει— είδ' άλλέως δέν μάς μέλει.

Εικοσιτρείς Φεβρουαρίου
και Πολυκάρπου του όσιου.

Πενηενταεπτὰ μετροῦμε,
και τραμποῦκο καρτεροῦμε.

Κι' οι αξιωματικοί φοβεροί πολιτικοί.

Ξεμνήστε τὰ σπαθιά σας, λησμονήστε τὰ γαλόνια,
κάποιο καιρό ός μένουν ή σπαλέταις σας άργαίς,
έτοιμότητα και πάνε τὰ πολεμικά μας χρόνια,
και εις ένδοξον άγώνα μάς κελούν ή έκλογαίς.
'Ο καθένας ός κρεμάση εις τόν τοίχο τò σπαθί,
και ός τρέξη όπου τύχη βουλευτής νά έκτεθῆ.

Τάχα δέν 'μπορεί 'στό κράτος νά έκθέση ό καθένας
ή πολίτης ή όπλίτης μιὰ κάλπη όρφανή,
κι' άντί πάντα ν' άκονίζη ξιφολόγχας σκουριασμένας,
άντιπρόσωπος του έθνους 'στάς 'Αθήνας νά φανῆ;
'Ο καθείς λοιπόν 'στόν τοίχο ός κρεμάση τò σπαθί
και ός τρέξη όπου τύχη βουλευτής νά έκτεθῆ.

'Αν ή χώρα μας 'στα όπλα πρέπει νάχη τόν στρατό της,
άν ή τύχη μας έλπίδαίς κινδυνεύουν νά χαθούν,
άν καθένας πρέπει νάναι 'στήν 'Ελλάδα στρατιώτης,
κι' όλοι με τήν πρώτη σπύδα 'στήν άράδα νά 'θρεθούν,
τί σημαίνει;... σεις κρεμάστε εις τόν τοίχο τò σπαθί,
και ός τρέξη ό καθένας βουλευτής νά έκτεθῆ.

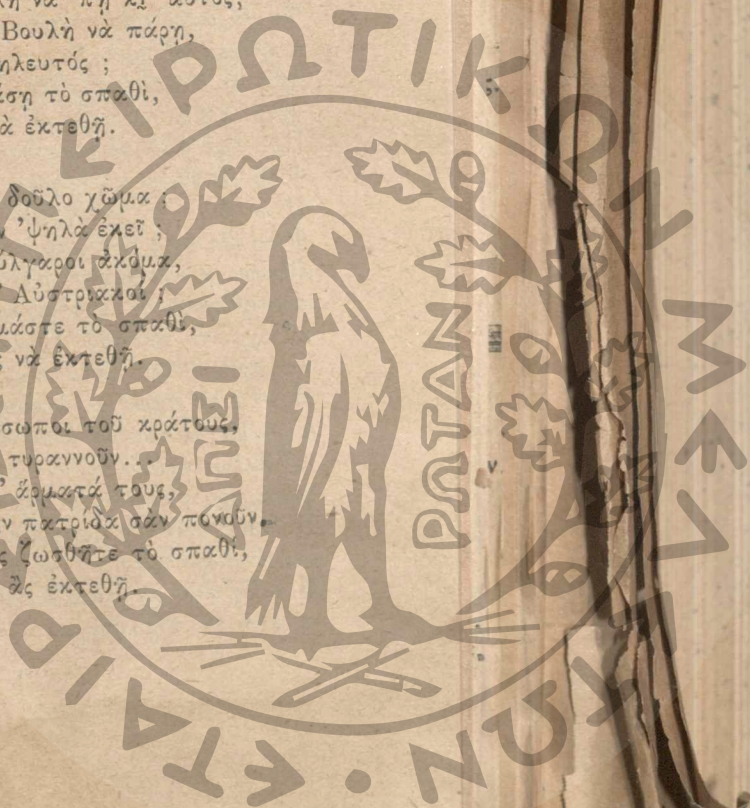
Δέν 'μπορεί κι' αυτός ρουσφέτια νά ζητῇ με τò καντάρι;
δέν 'μπορεί μιὰ γνώμη τάχα στή βουλή νά 'πῇ κι' αυτός;
δέν 'μπορεί βαθμούς άκόμη μέσα 'στή Βουλή νά πάρη,
κι' από λοχαγός νά γίνη Κολονέλος ζηλευτός;
'Ο καθείς λοιπόν 'στόν τοίχο ός κρεμάση τò σπαθί,
και ός τρέξη όπου τύχη βουλευτής νά έκτεθῆ.

'Αν έλλεται ήλθαν ξένοι τò στρατό μας νά μορφώσουν,
άν έπαιστα 'ξοδεύη ή πατρίς μας ή φτωχή,
άν οι ξένοι προσπαθούνε αίμα και ζωή νά δώσουν
'στό στρατό, πού σ' άλλα χρόνια είχε δράκοντος ψυχή,
τί σημαίνει;... σεις κρεμάστε εις τόν τοίχο τò σπαθί,
και ός τρέξη ό καθένας βουλευτής νά έκτεθῆ.

Τί σημαίνει άν στενάζουν άδελφοί σέ δούλο χῶμα;
τί σημαίνει άν οι Ρῶσσοι μάς χτυποῦν 'ψηλά έκει;
τί σημαίνει άν μάς δέρνουν και οι Βούλγαροι άκάμα,
κι' όλοένα κατεβαίνουν 'στήν 'Ελλάδα 'Αύστριακοί;
Τί σημαίνει, τί σημαίνει;... Σεις κρεμάστε τò σπαθί,
κι' ό καθένας σας ός τρέξη βουλευτής νά έκτεθῆ.

'Ε! μάς φθάνουν οι τρακόσοι άντιπρόσωποι του κράτους,
κι' είναι αρκετοί τò έθνος μοναχοί νά τυραννοῦν...
όμως οι άγνοί όπλιτάι ός άρπάζουν τ' άρματα τους,
κι' ός λυτρώσουνε τούς σκλάβους, τήν πατρίδα σάν πονούν.
Ναί, μάς φθάνουν οι τρακόσοι... Σεις ζωθήτε τò σπαθί,
κι' εις του έθνους τόν άγώνα ό καθείς ός έκτεθῆ.

Τί σημαίνει άν στενάζουν άδελφοί σέ δούλο χῶμα;
τί σημαίνει άν οι Ρῶσσοι μάς χτυποῦν 'ψηλά έκει;
τί σημαίνει άν μάς δέρνουν και οι Βούλγαροι άκάμα,
κι' όλοένα κατεβαίνουν 'στήν 'Ελλάδα 'Αύστριακοί;
Τί σημαίνει, τί σημαίνει;... Σεις κρεμάστε τò σπαθί,
κι' ό καθένας σας ός τρέξη βουλευτής νά έκτεθῆ.

Ἐπὶ ὕστερον νὰ ἔχετεν, διαδόντρου γυιοί, ἔσθ' οὐ σὰς,
πῶς ἂν μὲ πολεμήσετεν κακὸ τοῦ κεφαλίου σὰς·
γιατὶ τὸ κάτω τῆς γραφῆς ἐν εἴμ' Ἑρμοπολίτης,
εἶμαι ἀπλὸς Φιλέλληνας καὶ Ἰλλανδὸς πολίτης.
Ὅμως γὰρ τὸ χατῆρι σὰς καὶ τὴν Ὀλλάνδ' ἀφίνω,
φθάνει νὰ μὲ ψηφίσετεν καὶ βουλευτὴς νὰ γίνω.

Κοσσονάκου μπαρκαρόλα,
κι' ἔγια λέσσα, ἔγια μόλα!

Φεύγεις, Κοσσονάκε, βουλευτὴς νὰ γίνης
κι' ἡ Ἀστυνομία μένει ὀρφανή,
μέσ' στοὺς λωποδύτας μόνους μὰς ἀφίνης
κι' ὁ καθεὶς μὲ τσέπη βγαίνει ἀδειανή.
Φεύγεις, Κοσσονάκε... σῦρε ἔσθ' οὐ καλὸ,
καὶ ἔσθ' οὐ γυρισμὸ σου σὲ γλυκοφιλῶ.

Τόσα ὄργανά σου στέκουν λυπημένα
καὶ ὁ ἓνας φίλος ἄλλον ἐρωτᾷ:
ὁ Μπαϊρακτάρης θάναι σὰν καὶ ἑνὰ,
θὰ τραβᾷ χαστούκι τόσο δυνατὰ;
Φεύγεις, Κοσσονάκε... σῦρε ἔσθ' οὐ καλὸ,
καὶ ἔσθ' οὐ γυρισμὸ σου σὲ γλυκοφιλῶ.

Ποιὸς θὰ γράφῃ τώρα τὸ λαμπρὸν Δελτίον
μὲ τὰς ἀφηγήσεις τὰς ῥωμαντικὰς
φοβερῶν ἐρώτων καὶ σκηνῶν παντοίων,
καὶ μὲ ἀπολύτους ὀνομαστικὰς;
Φεύγεις, Κοσσονάκε... σῦρε ἔσθ' οὐ καλὸ,
καὶ ἔσθ' οὐ γυρισμὸ σου σὲ γλυκοφιλῶ.

Κι' ἡ Εἰσαγγελία τώρα τί θὰ γίνη;
ποῦ αἱ προσφωνήσεις κι' αἱ θερμαὶ προπόσεις;
μὰ μὲ τὴν καρδιά της εὐχεταὶ κι' ἐκείνη
ἑστῆς βουλῆς τὸ βῆμα νὰ τὴν ἀνυψώσης.
Φεύγεις, Κοσσονάκε... σῦρε ἔσθ' οὐ καλὸ,
καὶ ἔσθ' οὐ γυρισμὸ σου σὲ γλυκοφιλῶ.

Κι' ἂν κενεὶς μαγκοῦφης βουλευτὴς τολμήσῃ
ἄλλ' ἂντ' ἄλλων μέσα ἑστῇ βουλὴ νὰ ψάλλῃ,
ἢ βαρεῖα φωνὴ σου νὰ τὸν σταματήσῃ
κι' ἓνα σου χαστούκι γινῶσι νὰ τοῦ βάλῃ.
Φεύγεις, Κοσσονάκε... σῦρε ἔσθ' οὐ καλὸ,
καὶ ἔσθ' οὐ γυρισμὸ σου σὲ γλυκοφιλῶ.

Ἐγια μόλα λέσσα!... τὸ πανὶ ἀνοίγεις,
καὶ σὲ συνοδεύουν χίλιαι δρῶ ἀγάπαις...
ἔγια μόλα λέσσα!... ἀλλὰ πρὶν νὰ φύγῃς,
ὡς φιλίας δεῖγμα δός μας δύο φάπαις.
Φεύγεις, Κοσσονάκε... σῦρε ἔσθ' οὐ καλὸ,
καὶ ἔσθ' οὐ γυρισμὸ σου σὲ γλυκοφιλῶ.

Φεύγεις εἰς τὰ ὕψη φωτεινῆς νεφέλης,
ἀλλ' εἰς ὑποὸ μέρος, τζόγικ μου, κι' ἂν πᾶς,
τοὺς χαιρετισμούς σου πάντα νὰ μὰς στέλλῃς,
κι' ἔτσι σὰν ἀδέλφικ νὰ μὰς ἀγαπᾷς.
Φεύγεις Κοσσονάκε... σῦρε ἔσθ' οὐ καλὸ,
καὶ ἔσθ' οὐ γυρισμὸ σου σὲ γλυκοφιλῶ.

Τοῦ Κόκκου τὰ ποιήματα
μεγάλα προμηύματα.

Τοῦ Κόκκου ὁ Κατακλυσμὸς γεμάτος φαντασίαι,
καθὼς κι' ἡ ἀπροσδόκητος Δευτέρα παρουσία.
Τὸ πρῶτον πλήρες τραγικῶν καὶ θλιβερῶν εἰκόνων,
τὸ δεύτερον φαεινὸτατον συμβάν μελλόντων χρόνων,
ἐξήλθον εἰς κομψότατα κιτρινωπὰ βιβλία,
κι' εὐρίσκεται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα.
Ἰδοὺ τὸ τέλος τοῦ φρικτοῦ κατακλυσμοῦ ἐν πρώτοις,
ἵνα τὸ ἔχ' ὕπ' ὄψιν της ἡ μαύρη ἀνθρωπότης.

— «ὦ τί φρικτὴ ἀληθινὰ τῆς γῆς ἡ τιμωρία,
μὰ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ πόση δικαιοσύνη!
»στὲλνει ἑστῇ γῇ κατακλυσμὸ, πνίγει τὴν ἀμωμία,
μὰ δὲν ἀφίνει νὰ πνιγῇ κι' ὁ Νῶε, δὲν ἀφίνει...
»Χαλνᾷ τὸν κόσμον ὅπου ζῇ ἑστὸ κρίμα, ἑστὴν κοίτην,
μὰ φθάνει μὴ καλὴ ψυχὴ γὰρ νὰ τὸν κτίσῃ πάλι.

Καὶ τὸ τέλος τῆς δευτέρας παρουσίας ἂν ζητᾶτε,
νὰ κι' αὐτό, καὶ μ' ἓνα φράγκο τὸ βιβλίον ἀποκτᾶτε.

«ὦ ναί! ἑστῇ γῇ, τὴν κολασμένη πάλι
»τοῦ κόσμου ὁ Δημιουργὸς μὰς γκρέμισε,
»γιατ' εἶν' ἡ γῆ, θερρῶ, μὴ κόλασι μεγάλη,
»π' ἀπὸ ψυχῶν ἀμαρτωλῶν ἐγένεσε...
»ἑστῇ γῇ λοιπὸν καὶ σύ, τρελλή μου φαντασία,
»ἑστῇ γῇ σὲ γκρέμισ' ἡ Δευτέρα Παρουσία.»

Σὰς ἐπικλαμβάνομεν πῶς μὲ τὸ κοῦτσα κοῦτσα.
βεβαίως Ἀργούς βουλευτὴ θὰ δῇτε τὸν Πλατούτσα.

Καὶ ὀλίγαις ποιηταῖς.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Προκηρύττομεν εἰς ὅλους, ὅτι ὅποιος θέλει νᾶχῃ
ὁρεῖ, ἐπὶ φαγητό του κι' ὑγιεστάτο στομάχι,
ὅς σκεφθῇ πῶς πρέπει πλέον καὶ κοντὰ εἰς ὅλα τᾶλλα
νὰ προμυθευθῇ ἀφεύκτως τῆς Γλυκοδόρουσις τὸ γάλα.
Τὸ κατὰστημα ἑστὸν δρόμον τὸν τοῦ Παρθεναγωγείου,
ἀντικεῖ καὶ δεξιόθεν τοῦ γνωστοῦ σὰς Ἀρσακείου.
Ἐἰς τὸν Πειραιᾶ δὲν εἰσάγεις τοῦ Πλούτωνος τὸν δρόμον,
ἑστὸν σταθμὸν Σιδηροδρόμου... κι' ὅλα ταῦτα ἐν συντόμῳ.
Χαλνᾷ Γέλας καὶ τυρὶ καὶ μύρτα ἑστὴν μπουνάλα,
σαμπάνια ἀνεκτιμήτη καθὼς καὶ τόσα ἄλλα,
τοῦτέστιν αὐγοτάραχα καὶ τοῦ κουτιοῦ σαρδέλαις,
πρώτης ποιότητος ἑλθαῖς, τουρσίκα καὶ μουρταδέλαις,
τοῦ Φαναπούλου τὸ λαμπρὸν κόσμον παντοπωλεῖον,
ποῦ κεῖται ἑστὸ Βασιλικὸν ἐκεῖ Φωτογραφεῖον.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο —μέσα ἑστὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων —μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν «Ἐθ. Φρονούντων» —νύκτα μέρα συζητούντων
μὲ μπακάληδες καμπόσους, —πατσατζήδες ἄλλους τόσους
μ' ὀρητῆρια, σαντούρια —καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδουρία.

ΕΥΤΕ
ν τῇ ἐ
ὁ ὑπο
τέως
ποχαι
ῆς στι
ὁ πρ
ὁ πά

ἰάτω
ῆς δου
ονίακ,
Φραντ
Πῶς θ
πῶς β

ἀ λόγι
αὶ μὲ δ
ἐν ἔννο
ὡς φ

ΡΙΤΗ.
ἡ τέως
ἰ π ο υ
Ὡς πό
πότε
ροπή σ
ἐν βλέπ
ν βλέπε
λ ε υ ἰ
π ο υ
λ ε υ ἰ
π ο υ
λ ε υ ἰ
ἐκ λό
γκροῦ
ἐρχεται

ἄ τ ω β
ο λιακό

ΤΑΡΤΗ
ἄλγος
πρόνοι
γελῶντε

φαντε
τοῦ Α
τοῦτο
εἰς τ
θὲς ἐ
αὐτα

Ρωμηο
ταυρία
; δρώμ